

Ketabton.com

تکره شه تر خپل منزله داسي ځان ورسوه!

لیکوال: افراز افغان

بسم الله الرحمن الرحيم

د کتاب ځانگړنې

د کتاب نوم: هغه څوک دی؟

لیکوال: افراز افغان

ډالۍ: هغه چاته

چي همدا اوس پي

لولي!

هغه څوک دی؟

د پوهنتون د اخيري سمیستر امتحان وو، استاد پارچي وويشلي، ما ته پي هم يوه پارچه راکړه، سوالونه سخت وو، مگر ما ته آسانه وه ځکه درس مي ويلي وو، سوالونو باندي مي

ښه فکر وکړ، پارچه مي حل کړه، يو ځل مي
چيک کړه چي يوه غلطي نه وي، استاد ته مي
پارچه ورکړه، د سهار ۱۰ بجي وي د پوهنتون
څخه راووتم، کور ته لارم، کور کي مي د ټولو
سره روغېر وکړ.

هر يوه ويلي پارچه دي څنگه وه؟
ما به دا جواب ورکوي: ښه وه آسانه وه شکر
چي خداي تيره کړه، مور مي هم پوښتنه
وکړه: ما وويل: ښه وه مورجانې ستا دوعاوي
راپسي وي ښه پارچه مي حل کړه.
مور: الله دي تل کاميابه لره
ما وويل: امين
مور: کوټي ته درځه ولي ولاړې؟
ما وويل: سمه ده مورجانې
کوټي ته لارم، يوه دقيقه نه وه تيره مور مي
چاي راوړ، چاي مي هم وخوري او بانډار مي
هم کوي.

وروسته خپلي کوټي ته لارم چي بکس تيار
کرم ځکه د غرمي په يوه بجه مي
هندوستان (پهلي) ته پرواز وو، ولاړم حمام مي
وگر، وروسته مي د غرمي په دولس بجي مي
پوډی وخوره، په دولس نيمې بجي د کور
څخه د راوتلو په حال کي وم، د ټولو څخه مي
خداي پاماني وکره، د ټولو په سترگو کي
اوبنکي وي، ما هم نه شوای کولي چي اوبنکي
پتي کرم، مگر بيا مي هم ځان کابو کر، ټولو
ويل: پخیر لار شي، د کور څخه د راوتلو سره
سم زموږ د پښتنو دود اوبه پي راپسي
وپاشلي.

د ورور موټر ته مي وختلم، ورور مي موټر
چلوی، د هوايي ميدان په لور روان شو، هوايي
ميدان ته ورسيدو، ورور سره مي هم خداي

پاماني وکړه، د هوايي ميدان دروازي ته ننوټم،
د بکس تر کتلو وروسته انتظار ځای ته لارم،
يوه بجه طياري ته وروختلم، د طياري
خدمتگارانو پوډی راوړل، هيڅ مي ونه خوړل
ځکه د کور پوډی مور کړی وم.

دوه ساعته مي سترگه پټه (ويده)
شوم، يو وخت مي اواز واوريډچي وويل: مور
پخیر د هندوستان (د ډهلي) ښار ته راورسیدو،
په نیم ساعت کي به ښکته شو هيله د ځايو
څخه ولاړ نشي مننه، نیم ساعت وروسته د
ډهلي په هوايي ميدان کي ناست وو، د بکس
تر کتلو او پاسپورټ وروسته د ډهلي د هوايي
ميدان سره نيردي مي يو هوټل کې کوټه
ونيوله.

نيردي د هوټل سره يو پارک وو، پارک ته لارم

زيات خلگ وو، چا کرکیت کوی، چا والیبال
کوی، چا فوټبال کوی، زه په یوه چوکی کې
کیناستم، د هلکانو کرکیت ته می کتل، خپل د
ماشوماتوب یادونه می سرته راغلل، په همدي
فکر کې وم چي ما بنام سو، ولاړم خپلي کوټي
ته.

اودس او لمونځ می وکړ، دیغ وم ځکه کورنی
می یادیدل او اول واری می وو د مسافري،
تلویزون ته کشیناستم، ټول هندي چینلونه وو،
د ماخوستن په اته بجي می ډوډی وخورل،
اودس او لمونځ کولو ورسته په نهه بجي ویده
شوم ځکه سهار می د هندوستان د نولس کلن
له یوه لوبغاري سره لیدل کول.

سهار په پنځه بجي راویش شوم، اودس او
لمونځ می وکړ، بیرته ویده شوم، په اته بجي

راویش شوم، حمام می وکر، نوي دریشی می
واغوسته، په خان می گوته ووهله، وروسته
می د سهار ناشته وکره، وروسته د هوتله
راووتم، راخشه می کرایه کره، د تاج محل
هوتل په لور روان شوم، تاج محل هتل مخته
کښته شوم د راخشی کرایه می ورکره.

هوتل ته دننه شوم، هتل ډیر ښایسته او پاک
وو، دا هتل د هندوستان د مشهورو هتلونو
څخه وو، د هتل لارښونکی ته می وویل: ایا
دلته د یاشاسوی بهوپندرا کمار جیسوال په
نامه څوک اوسیري؟ ویی ویل: هو په څلورم
منزل کې راستي خواته ۱۹۸ کوته، ما وویل:
ډیره مننه، د لیفت په لور روان شوم په لیفت
کې رش نه وو، د ۴ منزل بتن می ووهی په
نیمه دقیقه کې ۴ منزل ته ورسیدم.

په منزل کې د ۱۹۸ خونې په لټه کې شوم،
راستي خواته مي ومندل، دروازه مي وټکول،
يو ډنگر بڼايسته ځوان لکه ډيري خواري چي
ډيري ټيري سوي وي راووتې، وپې ويل: څوک
مو پکار وو؟ ما وويل: تاسو مې پکار وي، وپې
ويل: مهرباني راځي، زه هم دننه شوم، خونه
ډيره بڼکلي او پاکه معلوميده، په کوچ
کښيناستم، وپې ويل: چاي که قهوه او که يا يو
يخ څښاک، ما وويل: يو گلاس قهوه غواړم،
اشپزخاني ته لاړ، يوه دقيقه نه وه تيره بيرته
راغلي، ما ته يې قهوه راگره.

ويي ويل: کولی شې ځان را معرفي کړي؟ ما
وويل: هو زه سليم افغان ژورناليست يم د
افغانستان څخه يم ستاسو په اړه مي ډير څه
اوريدلي دي د زما د ماشمتوبه څخه هيله وه
چي ستاسو سره مرکه وکړم، وپې ويل: کور مو

ودان ښاغلي هيله کوم تکليف مو کړی زما
لپاره د افغانستان څخه د لته لپاره راغلی
یاست.

ومي ويل: اوله پوښتنه: د خپل ژوند کيسه
راته وکړه؟

هغه وويل: په کومه ورځ چي له کرکت سره
زما پلار زما مينه وليدل، زما د پلار يو ملگری
وو، بختور ځکه وم هغه شخص د کرکت
روزونکی هم دی، پلار مي هغه روزونکی ته
تسلیم کړم، د ورځې به مې سمبوسې خرڅولې
تر څو له مالي پلوه ځان بسيا وساتو بيا به له
روزونکي سره په کور کې اوسېدل.

د ورځې به مي تمرينات کول د شپې به مو

کيسې سره کولې، ما به هر ماښام د ورځې راپور هم خپل روزونکي ته ورکاوه، کله چې به له ما هير سول روزونکې به وپوښتلم نن دي کوم کوم کارونه سرته رسولې؟ ما به هم ځواب ورکړ، خو ما د نورو ماشومانو په شان ښه ماشومتوب نه درلوده لېرې بي پروا اموخته سوی وم، له روزونکي سره مې پنځه کاله تېر کړل.

يو وخت مې په يوه محلي ټورنمنټ کې د غوره لوبغاړي جايزه هم وگټل، او لس زره هندي روپۍ يې په جايزه کې را کړي، له خپل روزونکې څخه مې د يوه هيلميت غوښتنه وکړه، هغه هم اجازه را کړه چې ځان ته هيلميت واخلم، کله چې له بازاره را ستون سوم نو درې زره روپۍ مې اضعافه مصرف کړي دي. روزونکي راته په غصه شو، روزونکي راته په غصه شو وويل "يو هيلميت په ديارلس

زره؟؟ ملندی دی شروع کری دی "هپلمیت پی
رانه واخیست د الماری پر سر پی کپنوده،
راته وویل تر خو به دا هپلمیت استعمال نکری
تر خو چي ددی هپلمیت مستحق سوی نه پی،
تر هغه وروسته به می خیل هپلمیت ته کتل
خواری به می کوله، تر خو چي د خیل هپلمیت
د په سر کولو ارمان پوره کرم.

د رانجی ترافی سیالیو کی می لومری لوبه
کوله، کتل می چي روزونکی راغی هپلمیت پی
را تسلیم کری، په هماغه ورخ می روزونکی پوه
سو، جاییسوال ته چي هر هدف وتاکی پوره نو
پی پوره کولای سی، مگر زه جاییسوال اوس په
هندوستان کی د یوه بریدگر بپتسمین په توگه
پپژندل کیرم، په لومری خُل کی د ممبی د
نولس کلنی لوبدلی په گته غیرگه سلیزه جوړه
کره، خو په دویم خُل می په ۲۰۱۷م کال کی د
ممبی سپنیر لوبدلی په گته عیناً کارنامه وکره،

او تر ٽول ڪم عمره لوبغاري په توگه مي په
لپست اي ڪرڪٽ ليگ ڪي د غبرگي سليزي
جوړولو ريكارڊ مي هم پخيل نوم ڪر، د ممبي
په لوبڊله ڪي د ڊيرو با تجربيه او سپنير لوبغارو
په منځ ڪي لوبڊلم.

خو د دوي شتون زما پر لوبه مستقيمه اغيزه
درلودله، په داسي ماحول ڪي اوسپدل زما سره
مرسته ڪوله تر څو خپله طبعي (تپزه) لوبه
وڪرم، خو په نړيوال جام ڪي مي بله ځانگړنه
دا هم وه چي له حالاتو سره مي ځان عياروي،
د لوبڊلي د بيٽينگ ستره برخه هم زه وم، د
ٽولو لوبڊلو په وړاندي مي زمه واري هم
اخيستي ده، او نسبتاً ڪم سٽرايڪ ريت سره
مي آرامه لوبه هم ڪري ده، ڪله چي د نړيوال
جام په لور روانڊلو نو روزونڪي مي راسره
وعده وڪړه، چي ڪه د ٽورنمينٽ مخڪش
بپتسمين سوڀي، او له نورو لوبغارو ڊي ڊيري

منڊي جوڙي ڪري، نو په يوه نوي موٽر به ڏي
ونازوم، مگر ما غوڻبتل چي زما روزونڪي خيل
زور موٽر ماته را ڪري او خان ته نوي موٽر
رائيسي.

په همدي ورخ زمور او د پاڪستان لوبه شروع
سول، همدي شيبې ته په تمه هم وم، چي له
سريلانڪايي لوبغاري خخه مي خيلي منڊي
زياتي ڪري ڪله چي سليزي ته نڙدي سوم په
ميدان ڪي يوه خبريال زما له رورونڪي خخه
پوڻبتنه ڪري وه چي جايسوال خو اوس خورا
غت نوم خيل ڪري دي، د IPL په بولي ڪي
ويلورل سو، آيا تاته پي تر اوسه ڪومه ڊالي در
ڪري ده؟ روزونڪي مي په خواب ڪي ورته
ويلي وو، د جايسوال په شرٽ تاسو ۲۳مه
شميره وگوري.

دا زما د کلېزې نيټه ده او زه له دې څخه بله
کومه غټ ډالۍ نه غواړم، څو شيبې وروسته
مې د مېډ-ويکت په سر ستره شپريزه ووهله،
چې هم مې خپله سليزه ووهله او هم مې
هندي لوبډله بریا ته ورسوله، او هم مو د روان
کال د نولس کلنو نړيوال جام پاينل ته ووتلو،
په همدې وخت کې زما روزونکې لاسونه پورته
کړل آسمان ته له ځان سره يې پته دعا وکړه،
خبريال ته يې ويلي وو، "اوس به ځان ور
وښيم چې زه هم دلته يم."

قلم او کتابچه مې په لاس کې وه ټوله
معلومات مې وليکل، سترگو کې مې هم
اوښکې وې، مگر ځان مې کابو کړ،
ما وويل: دوهمه پوښتنه: څنگه دي د کرکيت
سره شوق شو؟

وېې ويل: زه پنځلس کلن وم، سهار له خوبه را

پورته سوم، ناشته مو وکړه ، پلار ته مي وويل:
بابکه نن د جمعې ورځ ده سمبوسې به د ممبي
ښار پلازميني ته يوسو ځکه هلته رش دي،
پلار هم را غبرگه کړه وپې ويل: ياشسوي زويه
درځه.

سمبوسي مو هلته ورسولې خلگ را روان دي،
ننوزي ميدان ته دوه هلکان راغلل، سمبوسي
مو ورکولې، هغه بل ملگري پې ور بغي سو ژر
کوه څنگه وروره کوهلي به اوت سوی وي که
يا؟ ما وويل: اهااااا هغه د کرکت د مندو
ماشين ويرات کوهلي شوي، دوي وويل: هو! ما
وويل: ويرات کولي هم ممبيي ته راغلي؟ دوي
وويل: هو هغه هم ممبيي ته راغلي.

پلار ته مې زاری او خواستی وکړې، او ورته
ومي ويل: پلاره ته به تر څو دقيقو سمبوسو ته

گوري زه به ميدان ته دننه سم، پلار هم د پکت
پيسې را کړي خوشحاله سوم ميدان د دراوژي
په لور ور رهي سوم، د دهلي لوبدلې بيتينگ
کړی وو، يو انگز پای ته رسيدلی وو، کتل مي
چي کوهلي او کپل راهول د بيتينگ لپاره را
ووتل د پيچ په لور دي.

ويرات کوهلي ته گورمه 18مه شماره لباس يې
په تن دی سپين د سرو زرو ځنځير يې پر غاړی
دی، ما د آسمان خواته سور اسويلی وکړ له
ځانه سره مي وويل: اي زما خدایه دا دی هغه
کوهلي چي ما ليدلو ته ورځي او شپې
شمارلې، په همدې ورځ مي د کرکت مينه په
بدن کي وغوريدله، لوبه کوهلي وگتله له
ميدانه را ووتلم.

پلار مي سمبوسي خرڅې کړي وې. ماته انتظار

و، زه يې تر لاس ونيولم، د کور پر لور مو حرکت وکړ کور ته ورسېدلو، پلار مې مور ته وويل جاي سوال زوی مو له حرکت سره زياته مينه او علاقه لري، مگر مور خپل غربت او مسکينۍ په ملا غوټ مات کړي يو.

ما وويل: دريمه پوښتنه: د څو کالو يې؟ او په څوم کال کې زيږيدلي يې؟
ويې ويل: زه د ۲۱ کالو يم، د ۲۰۰۱ کال د دېسمبر په ۲۸ نيټه زيږيدلی يم.

له نړيوال جام څخه وروسته ولاړم د ممبې ښار ته چيرې چې زموږ کور او ټاټوبی دی، د ژوند له لویو ارمانونو څخه مې يو ارمان دا هم دی چې د هندوستان د ملي لوبډلې د نامتو توپوهونکي سچپن ټنډولکر د سلو سليزو

ریکارڈ پخیل نوم کرم، او په IPL کې به دا زما
لپاره یو خوب وي که د ممبی ایندینز
Mumbai Indians لپاره لوډلمشري وکرم،
په آسیا او اروپا کې مي ټولو ځوانانو او
لوبغاړو ته دا پیغام دی لومړی د مور او پلار
قدر او عزت وکړئ، تعلیم په ژوند کې فرض
کار دی باید ترسره یې کړو وروسته باید
سپورټ ته هم وخت ورکړو، له تاسې ښاغلي
ډیره مننه کوم چې له افغانستان څخه ډهلي
ښار ته راغلي تکلیف مو وکړ زما سره مو
ولیدل نن زه او ته سلیم ملګري ځو د ډهلي
ښار ته په تاج محل کې زما ځانګړی میلمه یې
قدرمنه وروسته به ولاړ سو کلکتې ښار ته له
ښارخ خان سره ګورو، کلکتې ته ولاړو د سینما
ستوری ښارخ خان مو ولید، وروسته جاپسوال
خدای په امانې وکړه زما د پرواز ټکټ یې په
ځان ومانه زه راغلم افغانستان ته تل دې وي
افغانستان ودان دې وي افغانستان.

پای

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**